

I det första kapitlet sid. 7-9 presenteras jägmästarbostället på Klinta och Valje herrgård med omgivningar, Ryssberget, Valjehalvön och den skånska slättbygden. Här möter vi den åldrade jägmästaren Drake och hans dotter Blenda, "en skönhet av första ordningen".

I.

Ryssberget är den vanliga benämningen på en tämligen hög bergås, som i söder utgör rågången emellan Blekinge och Skåne, ty den reser sin grönskande fjällrygg från Östersjön ända upp till Småländska gränsen, där den vidare ingår i den bergskedja, som bildar det så kallade Göta rike.

På södra ändan av denna bergås, nära Sissebäck, där en stor väderkvarn nu för tiden virvlar omkring, låg i forna dagar *Klinta* jägmästareboställe, inhägnat av en väldig bokskog, som bildade ett lummigt tempelvalf över den gamla, furutimrade byggnaden, vilken var högst enkel och tarvlig till sina minsta detaljer. Huset var nämligen mossbelupet och icke större till sina dimensioner än en vanlig torparstuga, samt endast försett med ett stort takfönster och tvänne smärre skottgluggar på vardera sidan, vilka även kallades fönster, ehuru det tjocka, gulnade glaset ingalunda tycktes göra skäl för namnet. En väldig kalkrappad skorsten, som reste sig lik en stor snöpelare på det gröna torvtaket, var det märkligaste på hela byggnaden, som i övrigt icke hade något särdeles imponerande att erbjuda, åtminstone vad det yttre beträffade. Helt annorlunda var det med själva omgivningen, som utan överdrift kunde kallas poetiskt hänförande.

Ifrån den rymliga gårdsplanen, som var överdragen med en mjuk gräsmatta, hade man en vid-

sträckt och storartad utsikt över den kringliggande nejden. Emellan de raka bokstammarna med sina lövrika kronor såg man i öster och söder havets glittrande böljor, som lekande slog sina frädgande silverarmar kring yttersta udden av Ryssberget, som på den ena sidan av sina stränder har staden Sölvesborg och på den andra herrgården Waljö, bekant för sitt natursköna läge och sina sjungande nakna galar. I väster såg man den skånska slätten utbreda sig, lik en ofantlig karta, översållad med byar och herrgårdar, som resa sig där och var emellan de bördiga sädesfälten, vilka sträcka sig så långt som ögat kan spana.

För att i lugn och maklighet kunna njuta av denna tjusande utsikt, behövde man endast slå sig ned på en mjuk gräsbank under den jättestora boken, som tronade i all sin härlighet mitt på gården.

I skuggan av detta träd sutto också tvänne personer en vacker augustidag 1676.

Det var jägmästaren Drake och hans enda barn, en ung, blomstrand flicka, som nyligen fyllt sitt nittonde år.

Drake var en äldre man, som synbarligen hade prövat många av denna världens vedervärdigheter. Hans hjässa var kal, och det sida skägget vitt som snö. I de ärriga anletsdragen, den fårade pannan och de livliga ögonen låg dock någonting manligt, som villnade om en viljestark själ. Hans kroppsliga hälsa tycktes likväl vara bruten, ty han satt för tillfället och lekte med tvänne kryckor, som han troligen var nödsakad att begagna till fortskaffningsmedel. Hans öga vilade i närvarande stund med ett särdeles välbehag på dottern, som satt tyst vid hans sida och sömmade på en vit linneduk. Det var också en syn, som kunde glädja vem som helst, ty

Blenda var en skönhet av första ordningen. Hennes ansikte var regelbundet och vackert till sina minsta delar. Hon hade rikt, korpsvart hår, hög panna med penslade ögonbryn, bruna, blixtrande ögon, en något böjd näsa i den grekiska formen samt en välformad mun, som låg svällande på en bädd av snövita pärlor. Hålsans rosor strålade på kinderna, och en sprittande livlighet härskade i varje fiber inom hennes höga gestalt, vilken var smärt och välformad som en av konstens vackraste Junobilder.

När gubben en längre stund under ett djupt stillatigande med hemligt nöje betraktat sin vackra flicka, fann han slutligen för gott att bryta tystnaden. Han hostade några varv och yttrade:

»Vi ha ett härligt väder i dag, mitt barn. Luftens har inte varit så klar och genomskinlig på länge. Jag kan sitta här och tydligen se husen på Trolle Ljungby, och om jag icke misstar mig, så ser jag även en skymt av kyrkspiran i Christianstad.»

»Det har nog sin riktighet, goda far,» anmärkte Blenda: »ty jag ser icke allenast själva spiran, utan även en del av taket, samt tillika några av de större husen i staden. Jag ser också Åhus, Bäckaskog och Balsberget lika tydligt, som låge de här under mina fötter. Det är bra roligt att ha en så vidsträckt och härlig utsikt.»

»Ännu roligare vore det att besöka dessa ställen,» invände gubben. »Vore jag icke plågad av den elementskade gikten, som sönderbräkat alla mina lemmar, så skulle jag just i dag vara sinnad till att göra en ritt kring nejden, för att inhämta några underrättelser om kriget. Men sådant tillhör de fromma önskingarna, som aldrig bliva uppfyllda. Jag kommer förmodligen aldrig mera på hästryggen... det blir allt sämre och sämre.»

I det sjätte kapitlet sid. 53-57 blir Blenda, nu skrudad i den Blekingska folkdräkten, föremål för svärmiska blickar av såväl amiral Hans Wachtmeister som dennes stilige adjutant löjtnant Carlson. Löjtnanten, i själva verket en förklädd kung Carl XI, förklarar (när amiralen väl har somnat) "i hänförande ordalag sin ousägliga kärlek" till Blenda och den första kysen och omarmningen de älskande emellan utväxlas.

53

Det skulle därför roa mig att höra, vad herr baron själv tror om kriget. Kan vår unge konung hoppas att besegra sin mäktige fiende?»

»Hoppet äger han, och förmågan giver Gud!» sade löjtnanten med högtidlig röst, och slog på svärdsfästet med handen, så att det gav eko i rummet. Han öppnade sedan munnen för att vidare tala, men stannade tvärt och riktade blicken mot den öppnade dörren, där han blev varse en syn, vilken förekom honom som en uppenbarelse från änglarnas värld.

Det var Blenda i sin kvinliga skepnad.

Vacker var hon i vilken kostym som hälst, men allra vackrast i den som hon för tillfället bar; ty det gives knappast någon kvinlig dräkt, som är mera smakfull och passande för unga flickor, än den Blekingska folkdräkten, när den är så väl anbringad, som händelsen var med den, som Blenda bar. Ett svart sammetslivstykke inneslöt halsen, vida kamarduksärmar armarna, och en snövit sockerdukskjol det övriga av gestalten ned till fötterna, vilka voro gömda i gröna saffiansskor, smyckade med små silverspännen ovanpå de höga vristerna. På huvudet bar hon en liten ljusgul florsschalett, varunder det mörka håret böljade fram i rika lockar kring den alabastervita halsen och de friska rosenkinderna, över vilka ögonens fönster strålade med en förtrollande glans, som skulle varit brännande, om icke de långa ögonfransarna hade brett en magisk skymning över det hela.

Sådan stod hon nu där i all sin ungdomliga färgning med ett ljuvt småleende på läpparna, blygsamt nigande för de båda herrarne, som sutto tysta och orörliga av beundran. Hon syntes dem så genomskinlig, så luftig och lätt till hela sin varelse, att de med visshet trodde sig se ett andeväsande. Åtmin-

stone var det till en början löjtnantens tro. Men ju mera han såg på det sköna föremålet, desto klarare blev det för honom själv, att han förr en gång sett en skymt av detta fagra ansikte. Det var i synnerhet den flammande blicken, som han villa känna igen, ty det var omöjligt att glömma elden i dessa ögon. Småningom erinrade han sig också denna blick, varigenom han började ana rätta sammanhanget, vilket han likväl ännu betvivlade, emedan flickan förekom honom långt större än den modige betjäntgossen. Hans tvivelsmål blevo dock snart skingrade genom Blendas egen försorg. Hon tyckte nämligen, att lystnaden var tråkig, varföre hon med ett skalkaktigt leende vände sig till löjtnanten och yttrade:

»Enligt herr löjtnantens godhetsfulla löfte, torde jag nu genast bliva inskriven i rullarna som krigsman, ty jag hoppas, att min far redan givit sitt bifall.»

»Är du galen, flicka?» frågade Drake och fixerade sin dotter med skarpa ögon.

De båda herrarne gjorde sammaledes, men blott för några sekunder, ty Blenda berättade själv för fadern anledningen till sitt yttrande, varigenom herrarne blevo nöjaktigt upplysta om rätta förhållandet. Löjtnanten blev synbarligen glad över misstaget, men han tycktes icke finna några ord för sin glädje, ty han satt ännu tyst och sluten. Vad munnen icke sade, tolkade likväl de klarblå ögonen, vilka vilade på Blenda med en svärmisk hänförelse. Hon märkte detta talande ögonspråk, och hon anade säkert dess rätta mening, ty en djup rodnad spred sig över hela hennes ansikte.

Wachtmeister talade om händelsen med snapphanen och lyckönskade jägmästaren, för det han hade en så älskvärd och modig dotter, vilket hjärtligen glädde den gamle. De språkade sedan ytter-

ligare om snapphanarna, varvid Drake öppet omtalade sitt förhållande till Björnson. Han påstod, att det omöjligen kunde vara med dennes velskap och vilja, som den lurande krypskytten riktat det tillämnade skottet, alldenstund Björnson var en ordhällig karl, som lovat skydd åt alla personer, vilka voro i Blendas sällskap. Det var emellertid givet, att lönmördaren var en snapphane, som ytterligare kunde göra om försöket i afton, hålst som han under sådana omständigheter vore gynnad av den redan inbrytande skymningen. Wachtmeister ville av denna anledning icke begiva sig till Norje förr än på morgonstunden, då de med mera säkerhet kunde färdas sin väg. Denna proposition var ganska välkommen för löjtnanten; han gick gärna in på förslaget, och herrarne stannade kvar.

Wachtmeister låg snart försänkt i sömnens armar; men annorlunda var förhållandet med löjtnanten. Han satt vid Blendas sida under den stora boken på gården. Aftonen var skön. Månans klara lampa hängde över skogen och spridde ett luftigt silverskimmer över den kringliggande nejden, som låg drömmande och stilla, lik ett sovande barn. Ingen vindfläkt kyss-te daggpärlorna från rosens blad, ingen fågelsång hördes tona i trädens kronor, inga råmande hjordar betade på marken. Allt var så tyst som i skapelsens första morgon. Det var en stund för ömma ord och ljuva bekännelser emellan tvänne älskande, och löjtnanten lät icke denna stund gå förlorad. Han avlade i ett glödande språk sin tacksamhet för livets räddning; han tolkade i hänförande ordalag sin utesägliga kärlek och svor vid himmel och jord, att Blenda skulle bli hans brud och maka. Han skulle kämpa för henne i striden; han skulle leva för henne i freden; han skulle upphöja henne till härskarinna över millioner och bereda henne ett lyckligt och ly-

sande liv, som övergick allt, vad hon kunde tänka sig.

Så varmt och vackert hade Blenda aldrig hört någon yngling tala. Hon lyssnade med förtjusning till hans röst; hon läste i hans klarblå, flammande ögon, att han talade sannt, och hon lutade sig, sälligt bävande, till den lycklige talarens bröst. Den första kyssen brann i detsamma på hennes läppar, och det blev en lång omarmning, som upplöste sig i kärlekens ljuvaste frimurarviskning. Men plötsligt slet Blenda sig ur älskarens famn och sade med djupt vibrerande stämma, under det ögonen blixtrade som tvänne stjärnskott i den mörka natten:

»Ve dig, om du ljuger kärlek!»

»Aldrig älskade Blenda!» svarade ynglingen och drog henne på nytt till sitt svallande hjärta.

Länge fick hon dock icke förbliva i denna ställning; ty jungfru Annicka stod snart vid deras sida och uttalade Blendas namn i en mild förebrående tonart. Blenda spratt hastigt till och lösgjorde sig ur älskarens armar, varefter hon viskade ett ömt godnatt och svävade med lätta steg in i byggnaden. Något senare beledsagade Annicka den unge löjtnanten till hans bädd, där han lade sig ned med kläderna på och drömde vakande hela natten, såsom man blott drömmer i kärlekens första morgon.

VII

Tidigt den följande dagen färdades herrarne åter till Norge. Löjtnantens sista ord till Blenda voro följande:

»Till hösten ser du mig åter, krönt med ära och seger; ty vid tanken på dig och fäderneslandet skall jag med Herrans hjälp jaga mina fiender på flykten Nu ett glatt lev väl, mitt hjärtas brud! Låt

dina tankar städse omsväva mig i varma höner för kung och land!»

Som en ljuv musik tonade dessa ord för Blendas öron, medan hon stod och blickade efter de bortilande ryttarne, som snart voro alldeles ur sikte. Hon satte sig sedan ned under den stora boken och försjönk i glada, hänförande drömmar, ur vilka hon likväl snart blev väckt av jungfru Annicka, som smekte henne vänligt på kinden, under det hon ytttrade:

»Mamsellen tänker säkert på den vackre löjtnanten, som red sina färde; men alla sådana tankar bör hon slå ur hågen, ty de hava intet gott med sig för framtiden.»

»Låt mig vara i fred,» sade Blenda, med skarp tonvikt på orden. »I går kom du och störde mig på samma sätt, just då jag var som allra lyckligast. Gör icke om den saken ännu en gång. Jag vill vara fri och obetvingad i mitt leverne, som den flygande örnen Gå genast dina färde och lämna mig i ro; mitt hjärta slår så oroligt som ett stormande hav.»

»Just därför vill jag stanna kvar och säga min mening. Men bliv inte ond, lilla go'a mamsell. Jag håller så innerligt av henne, att hon aldrig kan begripas. Jag lovade också hennes mamma, då hon låg på dödsbädden, att jag skulle vaka över hennes lilla Blenda och uppfostra henne i tukt och ära. Därför infann jag mig i går afton och störde mamsellen, ty det är inte ärbart av en ung flicka att luta sig förtroligt till en man, som hon knappast känner. Sådana herrar äro fulla av list och falskhet.»

»Du ljuger, nedriga människa!» En sådan karl kan inte vara svekfull och trolös; det såg jag tydligen på hans klara blick och ädla ansikte. Men du begriper ingenting du är ett dumt våp och

I de tolfte och trettonde kapitlen sid. 99-105 kommer Carl XI efter fälttåget i Skåne 1676 i januari följande år till Klinta. Där bekänner kungen inför Blenda att hon är hans enda kärlek. "Du tände den första kärleksgnistan i mitt bröst, och gnistan har flammats upp till en härjande eld, som skall förtära mig, om du icke villfar min begäran".

var nu stolt över sitt deltagande i slaget vid Lund; hon intresserade sig på det högsta för krigets vidare fortgång, och hon talade med hänryckning om kung Carls bedrifter.

Gubben glädde sig över denna plötsliga vändning i dotterns länkesätt, vilken han hänförde till en av dessa kvinliga nycker, som han icke brydde sig om att utgrunda. Det var honom nog, att de sympatiserade i sin glädje över svenskarnas senare framgångar. Slaget vid Lund var i deras samtal ett stående thema, det Blenda i oändliga variationer repeterade. Båda voro förtjusta över den ärorika glans, som detta spridde kring Sveas molnbehöljda bygder. Deras förtjusning grundades dock något vid underrättelsen om Carlshamns intagande av danskarna; vilket hände i dessa dagar, innan svenskarna ännu hunnit komma till undsättning. Förlusten var kännbar, ty danskarné fingo fullt ut så mycket i byte, som Björnson hade påräknat. Detta var dock, som sagt är, blott ett litet grummel på ytan av glädjebägaren. Underrättelser kommo snart om Lundaslagets följder, vilka voro så glädjande för alla redlige svenskar, att innevånarne på Klinta blevo utom sig av hänryckning. Danske kungen hade nämligen blivit tvungen att draga över sundet med återstoden av sin här, och hela Skåne var med få undantag i svenskarnas händer.

Så slutade 1676 års fälttåg i Skåne. Kung Carl gick i vinterkvarter på Trolle Ljungby, en herregård i östra delen av provinsen, blott fem fjerdedels mil från Klinta.

Knappt hade denna viktiga nyhet anlönt till stället, förrän Annicka en klar januardaften kom inrusande från gården och utropade:

»Kungen kommer! . . . Han är här! . . . Jag visste han skulle komma . . . Mina aningar slå aldrig fel.»

Jägmästarens ögon lyste av glädje vid denna oförmodade underrättelse, men Blendas kinder blevo vita som nyfallen snö. Hon reste sig upp och kastade en blick utåt gården, varvid kinderna övergingo i en högröd purpurfärg, som harmonierade ganska väl med de mörkbruna ögonen, vilka syntes färdiga att sputa eld och lågor.

I nästa ögonblick inträdde Carl den elvte. Han var klädd i samma enkla dräkt som förra gången, då han lät presentera sig som löjtnant Carlson. Hans fylliga ansikte hade under tiden blivit litet brunare; på högra kinden syntes en lätt skråma efter ett sabelhugg och håret var framtill nästan alldeles avbränt. Det var färskt bevis på hans framfart i kriget.

Som han trodde sig endast vara känd för en simpel löjtnant, trädde han vårdslöst fram och hälsade godafton, med röst och åtbörder som en gammal bekant. Han blev därför icke litet förvånad, när gubben besvarade hälsningen med ett: »Gud bevara konungen!» Han fattade sig likväl snart och yttrade:

»Så är det Jag är verkligen Carl den elvte, konung över Svea land; men hos er mina vänner vill jag endast gå och gälla för löjtnant Carlson.»

»Ers majestäts vilja är min lag,» svarade Drake; men Benda teg och rynkade försmädligt de vackra ögonbrynen.

»Vad skall detta betyda?» sade kungen, som anade något oråd. »Har min älskade icke ett vänligt ord eller en uppmuntrande blick för den, som har kämpat i striden för henne och fosterlandet? Är den unge löjtnanten redan glömd?»

»Nej, ers majestät,» svarade Blenda frimodigt, »löjtnant Carlson glömmet jag aldrig, men för mig är han död Som sådan sörjer jag honom av hela min själ jag har svurit att hämnas hans bortgång.»

Kungen studsade för den blick, som åtföljde dessa ord. Han märkte, det något missförstånd uppkommit dem emellan, vilket han trodde sig med lätthet kunna undanröja, om han bara fick ensam tala med flickan. Han bugade sig därför artigt för jägmästaren och sade:

»Jag hoppas, att jägmästaren tillåter mig ett enskilt samtal med sin dotter och att hon beviljar det samma. Jag har något av vikt att säga På heder och ära försäkrar jag, att mitt meddelande är av ärlig och anständig beskaffenhet.»

Propositionen antogs med acklamation av både far och dotter. Blenda öppnade dörren till gästrummet, dit hon med en artig nigning inbjöd sin höge gäst, som genast hörsammade kallelsen, varefter hon själv följde och stängde dörren.

De båda älskande voro nu ensamma och kungen tog genast till ordet med en ynglings hela svärmeri:

»Du kan icke tro, vad jag har längtat efter denna stund, min älskade Blenda! Fosterlandet och du hava varit min lösen i striden; jag har i främsta rummet tänkt på er båda, och med Guds hjälp har jag vunnit härliga segrar. Men hvad är detta? Vi är du så tyst och sluten, min älskade? Ah, jag förstår Du har misstrott mig, sedan du fick veta, vem jag är du vill neka kungen, vad du lovade löjtnanten Men det får du icke, om du icke vill döda mig i förtid. Elden från de smattande gevären kan jag fördraga men icke den, som mötar mig från dina ögon, när du så där ser på mig Tala, min älskade!»

»Ers majestät glömmet sig,» svarade Blenda med fast röst. »Jag är en ringa flicka, som aldrig kan bli gemål åt en konung, och hans älskarinna blir jag aldrig. Hällre död än vanära.»

»Det är rättvist, sköna svärnerska. Men du miss-

förstår mig, om du tror, att jag vill ha dig blott till älskarinna. En sådan tanke har aldrig uppstått i mitt huvud Du skall bli min brud, min drötning; det kungliga diademmet har aldrig prytt en vackrare panna.»

»Ers majestät glömmet sin trolovade i Köpenhamn.»

»Nej, jag vill just tala med dig om henne Men dessförinnan önskar jag, att du vill sitta ned vid min sida och avhöra mig med uppmärksamhet. Jag önskar också den kungliga titeln bort och vill endast höra »du» från dina läppar. Det låter så förtroligt, och förtroligt vill jag även göra mitt hjärtas bikt för dig.»

Kungen fattade Blendas hand, och ville draga henne ned på närmaste stol; men hon drog handen sakta tillbaka, och blev stående.

»Hör mig då!» sade kungen. »Det har av gammalt varit en plägsed, att kungar gifta sig med prinsessor från främmande furstehus. Vid dessa tillfällen tages aldrig kärleken i betraktande utan endast politiken. Några av de stora herrarna slå sina kloka huvuden tillsamman och utse en brud, vilken vederbörande sedan av statsskäl finner sig tvungen att antaga, antingen hon är i hans tycke eller ej. Så går det vanligen med giftermål mellan kungliga personer, och så har det även gått med mig. Jag har aldrig sett min trolovade. Hon skall vara en god och älskvärd furstinna, men som jag icke alls känner henne, varken till utseende eller sinnelag, kan jag omöjligen hysa någon kärlek till föremålet. Jag tänker icke heller att låta mina herrar föreskriva mig några villkor i den vägen. Jag är kung och tager min brud av eget val. Ingen mänsklig makt skall kunna hindra mig, ty kärleken övergår allt. Vad kärlek vill säga, visste jag icke, förrän jag såg dig.

Du är min enda kärlek. Du tände den första kärleksgnistan i mitt bröst, och gnistan har flammats upp till en härjande eld, som skall förtära mig, om du icke villfar min begäran. Du kan icke ana de kval jag led, när jag, efter stridens slut vid Lund, icke fick råka dig. Det var en malörtsdroppa i segerbägaren, som förgiftade all min glädje. Jag lät förgäves söka dig när och fjärran. Ingen styrkande blund kom i mina ögon, förrän jag av löjtnant Ståhl fick notis om din hemfärd. Jag har sedan ständigt tänkt på dig, och här är mitt första besök, sen jag kom till Ljungby Jag har svurit, att du skall bli min brud, mitt lands drottning. Himlen vill så ha det, kära Blendal! Genom försynens skickelse räddade du mig från det dödande snapphaneskottet; genom samma skickelse fullbordade du segern vid Lund, vars utgång hade varit omvänd, om icke du hade mellankommit Gud har satt dig till en skyddande ängel vid min sida Vår förening är beslutad i stjärnorna.»

Kungen talade med hela övertygelsens värma, och orden funno genklang i Blendas hjärta. Den allvarsamma minen förbyttes i ett ljuvt småleende, och den eldsprutande blicken i ett milt solsken.

»Jag tror, att du talar sannt,» sade hon efter en paus, »men jag är rädd för den ära, som väntar mig. Jag är så olik andra flickor; jag trivs icke rätt invid hemmets härd med söm i handen; jag älskar ett äventyrligt liv i den fria naturen, där jag först känner mig riktigt lycklig och glad. Sådant kan icke gå an för en drottning.»

»Allt går an för skönheten och behaget Det är just din olikhet med andra kvinnor, som gör dig så älskvärd i mina ögon. Jag har aldrig kunnat med dessa bleka damer i styvkjotlar, som röra sig efter en given takt liksom urets knäppningar. Nej,

fritt och otvunget skall det vara, som fågelns flykt i rymden. Så gör du, min älskade Gör nu en flykt i min famn. Aldrig skall den öppnas för någon annan kvinna än dig, du min första kärlek!»

Blenda åtlydde utan tvekan uppmaningen och — de kysstes. Vare det nog sagt om deras kärlekspjoller för denna gång.

XIII

När de älskande återkommo i stugan, satte kungen sig förtroligt ned vid jägmästarens sida och omtalade i oförtäckta ordalag sin kärlek och sitt fasta beslut att framdeles knyta den äktenskapliga föreningen med Blenda, vartill han hoppades, att gubben ville skänka sin faderliga välsignelse.

»Av hela mitt hjärta,» försäkrade Drake. »Det är en alltför stor ära, som vederfares mitt ringa hus. Ers majestät torde benäget ursäktas, att jag icke finner ord för min underdåniga tacksamhet, ty anbudet är av så ärorik beskaffenhet, att jag omöjligen kan uttrycka min hänförelse. Ers majestät torde också ursäktas, att jag öppet uttalar min enfaldiga mening om saken. I min tanke går det icke an, att ers majestät framhärder i sitt beslut. En konung måste hava sin vederlike; han måste uppoffra sin kärlek till individen för kärleken till fäderneslandet. En äktenskaplig förening med en så lågbördad kvinna, som min kära dotter, skulle väcka ont blod hos den högre aristokratien och förorsaka en mängd av intriger, som skulle leda till stora olyckor inom fäderneslandet. Historien visar oss ett varnande exempel i kung Eriks förmålning med sin älskade Karin. Hans olyckliga levnad och regering bör i alla tider vara avskräckande för furstliga personer, då de tänka att

närmare befrynda sig med sådana, som äro dem så djupt underlägsna i världens ögon. Detta önskar jag, att ert majestät ville laga i nogsammt öfvervägande och med detsamma avstå från sitt beslut, emedan det endast skulle förorsaka en mängd av ledsamma uppträden inom rådkammaren utan att föra till ändamålet; ty rikets mäktige herrar skola aldrig lämna sitt bifall till ett dylikt giftermål. Jag och min dotter skola dock alltid vara stolta över den bevisade äran och städse förbliva eders majestäts trognaste undersåtar.»

»Jag väntade mig dessa invändningar,» genmälde kungen. »Världen har en gång fått i sitt huvud, att en konung ovilkorligen måste gifta sig med en prinsessa, vilket är en gammal ruten fördom, som jag ingalunda tänker att ställa mig till efterrättelse. Jag vill förena mig med den, jag älskar. Detta har den ringaste av mina undersåtar rättighet till, och då måtte väl även jag få åtnjuta samma förmån. Väl vet jag, att mina herrar skola motsätta sig mitt förslag, åberopande sig på kung Eriks olyckor, liksom herr jägmästaren, men sådana skäl äro lätt vederlagda, om man går i grund med saken. Erik var en vansinnig människa, som skulle blivit ännu olyckligare, om icke hans älskade Karin hade varit. Jag har, Gudi lov, mitt vett i behåll, och det är min fulla övertygelse, att kungens husliga lycka skall befordra fosterlandets sanna väl. Må mina herrar säga vad som helst. Jag ämnar icke att rådfråga dem i sådana saker, som röra hjärtats inre anläggningar och knappast i några andra heller, ty mina förmyndare ha givit mig en ryslig avsky för alla rådgivare. Själv vill jag göra och låta som jag behagar. Hade jag icke följt denna princip i kriget, skulle hälften av fäderneslandet i detta ögonblick varit förlorat. Jag har lärt att lita på mig själv. Mitt sunda omdöme

Hur gick det sedan?

Ja, läs gärna boken själv och i så fall helst från allra första början!

Hans Milton